VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2016. gada 18. oktobrī*

Kopējā ārpolitika un drošības politika — Ierobežojoši pasākumi pret Irānu kodoldarbību izplatīšanas novēršanai — Līdzekļu iesaldēšana — Prasība atcelt tiesību aktu — Termiņš prasības celšanai — Prasījumu grozīšana — Pieņemamība — Pienākums norādīt pamatojumu — Tiesības uz aizstāvību — Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā — Acīmredzama kļūda vērtējumā — Atcelšanas seku pielāgošana laikā

Lieta T-418/14

Sina Bank , Teherāna (Irāna), ko pārstāv *B. Mettetal* un *C. Wucher-North*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *B. Driessen* un *D. Gicheva*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, kas ir pamatota ar LESD 263. pantu, atcelt, pirmkārt, Padomes lēmumu, kas izriet no 2014. gada 15. marta Paziņojuma personām un vienībām, kam piemēro ierobežojošus pasākumus, kuri ir paredzēti Padomes Lēmumā 2010/413/KĀDP un Padomes Regulā (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu (OV 2014, C 77, 1. lpp.), saglabāt prasītājas nosaukumu sarakstā, kas ir ietverts II pielikumā Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmumam 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP (OV 2010, L 195, 39. lpp.), kā tas ir grozīts ar Padomes 2010. gada 25. oktobra Lēmumu 2010/644/KĀDP (OV 2010, L 281, 81. lpp.), un IX pielikumā Padomes 2012. gada 23. marta Regulai (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu un Regulas (ES) Nr. 961/2010 atcelšanu (OV 2012, L 88, 1. lpp.), un, otrkārt, atcelt Padomes 2014. gada 7. novembra Lēmumu 2014/776/KĀDP, ar kuru groza [Lēmumu 2010/413] (OV 2014, L 325, 19. lpp.), Padomes 2014. gada 7. novembra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1202/2014, ar ko īsteno Regulu (ES) Nr. 267/2012 (OV 2014, L 325, 3. lpp.), Padomes 2015. gada 25. jūnija Lēmumu (KĀDP) 2015/1008, ar kuru groza [Lēmumu 2010/413] (OV 2015, L 161, 19. lpp.), un Padomes 2015. gada 25. jūnija Īstenošanas regulu (ES) 2015/1001, ar ko īsteno [Regulu Nr. 267/2012] (OV 2015, L 161, 1. lpp.), ciktāl ar šiem tiesību aktiem prasītājas nosaukums ir saglabāts Lēmuma 2010/413, kā tas grozīts ar Lēmumu 2010/644, II pielikumā ietvertajā sarakstā un Regulas Nr. 267/2012 IX pielikumā ietvertajā sarakstā.

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs H. Kanninens [*H. Kanninen*], tiesneši I. Pelikanova [*I. Pelikánová*] (referente) un E. Butidžidžs [*E. Buttigieg*],

* Tiesvedības valoda – angļu.

sekretāre M. Žuniusa [*M. Junius*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 8. aprīļa tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1) *Pret Irānas Islāma Republiku noteiktie ierobežojošie pasākumi*

1 Šī lieta ir saistīta ar ierobežojošiem pasākumiem, kas noteikti nolūkā izdarīt spiedienu uz Irānas Islāma Republiku, lai tā pārtrauktu kodoldarbības, kas rada kodolieroču izplatīšanas un kodolieroču nesēju sistēmu izstrādes risku (turpmāk tekstā – "kodoldarbību izplatīšana").

2) *Ierobežojoši pasākumi pret prasītāju*

2 Prasītāja *Sina Bank* ir Irānas banka, kas reģistrēta kā publiska akciju sabiedrība.

3 2010. gada 26. jūlijā prasītājas nosaukums tika iekļauts Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmuma 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP (OV 2010, L 195, 39. lpp.), II pielikuma sarakstā.

4 Līdz ar to prasītājas nosaukums tika iekļauts arī Padomes 2007. gada 19. aprīļa Regulas (EK) Nr. 423/2007 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu (OV 2007, L 103, 1. lpp.) V pielikuma sarakstā. Šī pēdējā iekļaušana stājās spēkā datumā, kad Padomes 2010. gada 26. jūlija Īstenošanas regula (ES) Nr. 668/2010, ar ko īsteno 7. panta 2. punktu Regulā (EK) Nr. 423/2007 (OV 2010, L 195, 25. lpp.), tika publicēta *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*, proti, 2010. gada 27. jūlijā. Iekļaušanas rezultātā tika iesaldēti prasītājas līdzekļi un saimnieciskie resursi (turpmāk tekstā – "līdzekļu iesaldēšana").

5 Prasītājas nosaukuma iekļaušana Lēmuma 2010/413 II pielikuma un Regulas Nr. 423/2007 V pielikuma sarakstā tika pamatota ar šādiem apsvērumiem:

"Šī banka ir cieši saistīta ar *Daftar* interesēm ((Islāma revolūcijas) vadītāja birojs: pārvaldē ietilpst apmēram 500 darbinieku). Tā sniedz ieguldījumu arī valdības stratēģisko interešu finansēšanā."

6 2010. gada 27. jūlija vēstulē Eiropas Savienības Padome informēja prasītāju par tās nosaukuma iekļaušanu Lēmuma 2010/413 II pielikumā un Regulas Nr. 423/2007 V pielikumā ietvertajos sarakstos. Šo pēdējo tiesību aktu kopijas tika iekļautas vēstules pielikumā.

7 2010. gada 8. septembra vēstulē prasītāja pauda savus apsvērumus par izskatāmo iekļaušanu sarakstā un aicināja Padomi to pārskatīt.

8 Pārskatījusi prasītājas situāciju, Padome saglabāja tās nosaukumu Lēmuma 2010/413 II pielikuma sarakstā, kā tas grozīts ar Padomes 2010. gada 25. oktobra Lēmumu 2010/644/KĀDP (OV 2010, L 281, 81. lpp.), kas stājās spēkā tajā pašā dienā.

9 Padomes 2010. gada 25. oktobra Regulas (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Regulu (EK) Nr. 423/2007 (OV 2010, L 281, 1. lpp.), pieņemšanas gaitā iepriekš 5. punktā minētajiem iemesliem identisku iemeslu dēļ prasītājas nosaukums tika iekļauts minētās regulas VIII pielikuma sarakstā, kas stājās spēkā 2010. gada 27. oktobrī.

10 2010. gada 28. oktobra vēstulē, kas prasītājai tika paziņota 2010. gada 5. decembrī, Padome informēja prasītāju, ka pēc prasītājas situācijas pārskatīšanas tās 2010. gada 8. septembra vēstulē pausto apsvērumu gaismā, ir jāturpina tai piemērot ierobežojošos pasākumus.

11 2010. gada 6. un 20. decembra vēstulēs prasītāja ar savu advokātu starpniecību apstrīdēja pret to īstenotā līdzekļu iesaldēšanas pasākuma turpināšanu. Prasītājas tiesību uz aizstāvību izmantošanas nolūkā advokāti lūdza Padomei sniegt tiem piekļuvi lietas materiāliem un darīt tiem zināmus elementus, kas pamato veiktā pasākuma turpināšanu.

12 Ar pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2011. gada 6. janvārī, prasītāja cēla prasību būtībā par Lēmuma 2010/413, kā tas grozīts ar Lēmumu 2010/644, II pielikuma un Regulas Nr. 961/2010 VIII pielikuma atcelšanu, ciktāl tie attiecas uz prasītāju. Lieta tika reģistrēta Vispārējās tiesas kancelejā ar numuru T-15/11.

13 2011. gada 22. februāra vēstulē Padome nosūtīja prasītājas advokātiem dokumentu ar numuru 6724/11, kurā bija ietverti lietas materiāli, uz ko ir balstīts iepriekš 5. punktā minētais pamatojums.

14 2011. gada 18. jūlija vēstulē prasītāja vēlreiz apstrīdēja pret to īstenotā līdzekļu iesaldēšanas pasākuma turpināšanu.

15 Pārskatījusi prasītājas situāciju, Padome saglabāja prasītājas nosaukumu Lēmuma 2010/413, kā tas grozīts ar Lēmumu 2010/644, II pielikuma sarakstā un Regulas Nr. 961/2010 VIII pielikuma sarakstā, šai iekļaušanai attiecīgi stājoties spēkā 2011. gada 1. decembrī, datumā, kad tika pieņemts Padomes 2011. gada 1. decembra Lēmums 2011/783/KĀDP, ar kuru groza [Lēmumu 2010/413] (OV 2011, L 319, 71. lpp.), un 2011. gada 2. decembrī, datumā, kad *Oficiālajā Vēstnesī* tika publicēta Padomes 2011. gada 1. decembra Īstenošanas regula (ES) Nr. 1245/2011, ar kuru īsteno [Regulu Nr. 961/2010] (OV 2011, L 319, 11. lpp.).

16 2011. gada 5. decembra vēstulē, kas prasītājai paziņota tajā pašā dienā, Padome informēja prasītāju, ka jāturpina tai piemērot ierobežojošos pasākumus. Šajā vēstulē Padome norādīja, ka "lai arī 36 % no [prasītājas] kapitāla daļām [esot] pārdotas publiskā piedāvājumā, galvenais akcionārs joprojām [esot] [*Mostazafan*] *Foundation*, kas [esot] publiska iestāde, kura atskaitās vadītājam" un ka "tāpēc [Padomes] ieskatā [prasītāja esot] cieši saistīta ar "Daftar" (vadītāja birojs) interesēm un šādā veidā [sniedzot] ieguldījumu režīma stratēģisko interešu finansēšanā".

17 2012. gada 23. janvāra vēstulē prasītāja vēlreiz ar savu advokātu starpniecību apstrīdēja pret to īstenotā līdzekļu iesaldēšanas pasākuma turpināšanu. Prasītājas tiesību uz aizstāvību izmantošanas nolūkā advokāti lūdza Padomei sniegt tiem piekļuvi lietas materiāliem un darīt tiem zināmus elementus, kas pamato veiktā pasākuma turpināšanu.

18 Ar pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 10. februārī, prasītāja cēla prasību, lūdzot būtībā atcelt, pirmkārt, Lēmumu 2011/783 un Īstenošanas regulu Nr. 1245/2011, ciktāl pēc pārskatīšanas ar šiem tiesību aktiem prasītājas nosaukums ir saglabāts attiecīgi Lēmuma 2010/413, kā tas grozīts ar Lēmumu 2010/644, II pielikuma sarakstā un Regulas Nr. 961/2010 VIII pielikuma sarakstā, un, otrkārt, Regulas Nr. 961/2010 16. panta 2. punktu, kā arī Lēmuma 2010/413 19. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 20. panta 1. punkta b) apakšpunktu, ciktāl šīs tiesību normas attiecas uz prasītāju. Lieta tika reģistrēta Vispārējās tiesas kancelejā ar numuru T-67/12.

19 Padomes 2012. gada 23. marta Regulas (ES) Nr. 267/2012, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Regulu (EK) Nr. 961/2010 (OV 2012, L 88, 1. lpp.), pieņemšanas gaitā to pašu iemeslu dēļ, kas minēti iepriekš 5. punktā, prasītājas nosaukums tika iekļauts minētās regulas IX pielikuma sarakstā, kas stājās spēkā 2012. gada 24. martā.

20 Ar 2012. gada 11. decembra spriedumu *Sina Bank*/Padome (T-15/11, EU:T:2012:661) Vispārējā tiesa atcēla Lēmuma 2010/413, kā tas grozīts ar Lēmumu 2010/644, II pielikumu un Regulas Nr. 961/2010 VIII pielikumu, ciktāl tie attiecās uz prasītāju. Taču tā Lēmuma 2010/413, kā tas grozīts ar Lēmumu 2010/644, II pielikuma radītās sekas attiecībā uz prasītāju atstāja spēkā, līdz stājas spēkā Regulas Nr. 961/2010 VIII pielikuma atcelšana, ciktāl tā attiecas uz prasītāju. Tā ka par 2012. gada 11. decembra spriedumu *Sina Bank*/Padome (T-15/11, EU:T:2012:661) apelācijas sūdzība netika iesniegta, tas kļuva galīgs un ieguva *res judicata* spēku.

21 2014. gada 15. martā Padome publicēja Paziņojumu personām un vienībām, kurām piemēro Padomes ierobežojošos pasākumus, kas paredzēti [Lēmumā 2010/413] un [Regulā Nr. 267/2012] (OV 2014, C 77, 1. lpp.), apliecinot savu pēc pārskatīšanas pieņemto lēmumu turpināt Lēmumā 2010/413 un Regulā Nr. 267/2012 paredzētos ierobežojošos pasākumus piemērot personām un vienībām, kas iekļautas minētā lēmuma II pielikumā un minētās regulas IX pielikumā.

22 2014. gada 14. aprīļa vēstulē prasītāja vēlreiz Padomē apstrīdēja pret to īstenotā līdzekļu iesaldēšanas pasākuma turpināšanu.

Fakti pēc šīs prasības celšanas

23 Ar 2014. gada 4. jūnija spriedumu *Sina Bank*/Padome (T-67/12, nav publicēts, EU:T:2014:348) Vispārējā tiesa, pirmkārt, tajā celto prasību noraidīja kā prasību, kas ir celta tiesā, kurai nav kompetences to izskatīt, ciktāl prasība attiecās uz Lēmuma 2010/413 19. panta 1. punkta b) apakšpunkta un 20. panta 1. punkta b) apakšpunkta atcelšanu, un kā nepieņemamu prasību, ciktāl prasībā tika lūgts atcelt Regulas Nr. 961/2010 16. panta 2. punktu, un, otrkārt, atcēla Lēmumu 2011/783 un Īstenošanas regulu Nr. 1245/2011, ciktāl ar šiem aktiem pēc pārskatīšanas prasītājas nosaukums tika saglabāts Lēmuma 2010/413, kā tas grozīts ar Lēmumu 2010/644, II pielikuma sarakstā un Regulas Nr. 961/2010 VIII pielikuma sarakstā. Tā kā par 2014. gada 4. jūnija spriedumu *Sina Bank*/Padome (T-67/12, nav publicēts, EU:T:2014:348) apelācijas sūdzība netika iesniegta, tas kļuva galīgs un ieguva *res judicata* spēku.

24 2014. gada 1. septembra elektroniskajā vēstulē Padome prasītājas advokātiem norādīja, ka pēc prasītājas situācijas pārskatīšanas ir nolemts saglabāt prasītājas nosaukumu Lēmuma 2010/413, kā tas grozīts ar Lēmumu 2010/644, II pielikuma sarakstā un Regulas Nr. 267/2012 IX pielikuma sarakstā (turpmāk tekstā – "strīdīgais saraksts") šādu iemeslu dēļ:

"*Sina Bank* atrodas *Mostazafan Foundation* kontrolē, kas ir liela valsts nozīmes vienība, ko tieši kontrolē [..] vadītājs un kam ir 84 % *Sina Bank* akciju daļu. Tā sniedz finanšu pakalpojumus *Mostazafan Foundation* un tās meitas vienībām un uzņēmumiem. Tādējādi *Sina Bank* ar *Mostazafan Foundation* starpniecību nodrošina finansiālu atbalstu Irānas valdībai."

25 Šai vēstulei Padome bija pievienojusi dokumentus ar atsauces numuru MD RELEX no 169 līdz 174/14, kuros bija ietverti lietas materiāli, uz ko ir balstīts iepriekš 24. punktā minētais pamatojums.

26 2014. gada 17. septembra vēstulē prasītāja vēlreiz apstrīdēja pret to īstenotā līdzekļu iesaldēšanas pasākuma turpināšanu. Tā it īpaši apstrīdēja Irānas Islāma Republikas *Mostazafan Foundation* (turpmāk tekstā – "*Foundation*") dalības tās kapitālā procentuālo daļu.

27 Ar Padomes 2014. gada 7. novembra Lēmumu 2014/776/KĀDP, ar kuru groza [Lēmumu 2010/413] (OV 2014, L 325, 19. lpp.), pamatojums par prasītājas nosaukuma iekļaušanu Lēmuma 2010/413, kā tas grozīts ar Lēmumu 2010/644, II pielikuma sarakstā tika grozīts atbilstoši iepriekš 24. punktā norādītajam, un tas stājās spēkā 2014. gada 8. novembrī.

28 Tādējādi ar Padomes 2014. gada 7. novembra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1202/2014, ar kuru īsteno [Regulu Nr. 267/2012] (OV 2014, L 325, 3. lpp.), pamatojums par prasītājas nosaukuma iekļaušanu sarakstā, kas ietverts Regulas Nr. 267/2012 IX pielikumā, arī tika grozīts tā, kā minēts iepriekš 24. punktā, un tas stājās spēkā 2014. gada 8. novembrī.

29 Vēstulē, kas prasītājai paziņota 2014. gada 10. novembrī, Padome ir norādījusi, ka iepriekš 24. punktā minēto iemeslu dēļ jāturpina prasītājai piemērot ierobežojošos pasākumus. Padome piebilda, ka 2014. gada 17. septembra vēstulē paustais prasītājas apgalvojums, ka *Foundation* līdzdalība prasītājas kapitālā kopš 2011. gada marta esot samazinājusies no 80 % līdz 63,52 %, esot bijis nepamatos un turklāt pretrunā *Foundation* 2012. gada finanšu pārskatiem, saskaņā ar kuriem *Foundation* līdzdalība prasītājas kapitālā 2012. gada martā joprojām esot bijusi 84 %.

30 2015. gada 15. janvāra vēstulē prasītāja vēlreiz apstrīdēja pret to īstenotā līdzekļu iesaldēšanas pasākuma turpināšanu. Tā atgādināja par saviem pieteikumiem piešķirt tai pilnīgu piekļuvi lietas materiāliem un visiem dokumentiem, ar kuriem pamatots minētais pasākums.

31 Ar Padomes 2015. gada 25. jūnija Lēmumu (KĀDP) 2015/1008, ar kuru groza [Lēmumu 2010/413] (OV 2015, L 161, 19. lpp.), un ar Padomes 2015. gada 25. jūnija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 2015/1001, ar ko īsteno [Regulu Nr. 267/2012] (OV 2015, L 161, 1. lpp.), Padome pēc pārskatīšanas saglabāja prasītājas nosaukumu strīdīgajā sarakstā iepriekš 24. punktā minēto iemeslu dēļ, un tas stājās spēkā 2015. gada 27. jūnijā.

32 2015. gada 26. jūnija vēstulē un elektroniskajā vēstulē Padome informēja prasītājas advokātus, ka iepriekš 24. punktā minēto iemeslu dēļ jāturpina prasītājai piemērot ierobežojošos pasākumus.

33 2015. gada 31. jūlija vēstulē prasītāja ar savu advokātu starpniecību apstrīdēja pret to īstenotā līdzekļu iesaldēšanas pasākuma turpināšanu un atkārtoja savus lūgumus piešķirt tai pilnīgu piekļuvi lietas materiāliem un visiem dokumentiem, ar kuriem ir pamatots veiktais pasākums.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

34 Ar pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 25. maijā, prasītāja ir cēlusi šo prasību atcelt Padomes lēmumu, kā tas izriet no 2014. gada 15. martā publicētā paziņojuma par tās nosaukuma saglabāšanu strīdīgajā sarakstā (turpmāk tekstā – "strīdīgais lēmums") un atcelt Regulas Nr. 267/2012 IX pielikumu, ciktāl tas attiecas uz prasītāju.

35 2014. gada 2. septembrī Padome iesniedza savu iebildumu rakstu.

36 2014. gada 22. oktobrī prasītāja iesniedza replikas rakstu.

37 2014. gada 4. decembrī Padome iesniedza atbildes rakstu uz repliku.

38 2015. gada 16. janvārī prasītāja iesniedza Vispārējās tiesas kancelejā pirmo procesuālo rakstu par tās prasījumu grozīšanu, lai šie prasījumi attiektos arī uz Lēmumu 2014/776 un Īstenošanas regulu Nr. 1202/2014, ciktāl ar šiem aktiem tās nosaukums ir saglabāts strīdīgajā sarakstā.

39 2015. gada 9. februārī Padome iesniedza savus apsvērumus par šīs prasības prasījumu pirmo grozījumu.

40 2015. gada 20. septembrī prasītāja iesniedza Vispārējās tiesas kancelejā otro procesuālo rakstu par tās prasījumu grozīšanu, lai šie prasījumi attiektos arī uz Lēmumu 2015/1008 un Īstenošanas regulu 2015/1001, ciktāl ar šiem aktiem tās nosaukums ir saglabāts strīdīgajā sarakstā.

41 2015. gada 4. novembrī Padome iesniedza savus apsvērumus par šīs prasības prasījumu otro grozījumu.

42 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa nolēma uzsākt tiesvedības mutvārdu daļu un tās Reglamenta 89. panta 3. punkta a), b) un d) apakšpunktā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros aicināja lietas dalībniekus atbildēt uz noteiktiem jautājumiem, sniegt noteiktu informāciju vai ziņas un iesniegt noteiktus dokumentus. Lietas dalībnieki šos lūgumus izpildīja noteiktajā termiņā.

43 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem mutvārdu jautājumiem tika uzklausīti 2016. gada 8. aprīļa tiesas sēdē.

44 Prasības pieteikumā un prasījumu grozījumos prasītāja ir izvirzījusi Vispārējai tiesai šādus prasījumus:

— atcelt strīdīgo lēmumu un Regulas Nr. 267/2012 IX pielikumu, ciktāl tie attiecas uz prasītāju;

— atcelt Lēmumu 2014/776 un Īstenošanas regulu Nr. 1202/2014, ciktāl ar šiem tiesību aktiem prasītājas nosaukums ir saglabāts strīdīgajā sarakstā;

— atcelt Lēmumu 2015/1008 un Īstenošanas regulu Nr. 2015/1001 (turpmāk tekstā kopā ar Lēmumu 2014/776 un Īstenošanas regulu Nr. 1202/2014 – "strīdīgie tiesību akti"), ciktāl ar šiem tiesību aktiem prasītājas nosaukums ir saglabāts strīdīgajā sarakstā;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

45 Padomes prasījumi Vispārējai tiesai būtībā ir šādi:

— noraidīt pirmo prasījumu daļu, ciktāl tā attiecas uz Regulas Nr. 267/2012 IX pielikuma atcelšanu attiecībā uz prasītāju, bet trešo prasījumu daļu noraidīt kā nepieņemamu;

— prasību pārējā daļā noraidīt kā nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

1) *Par pieņemamību*

Par pirmās prasījumu daļas pieņemamību, ciktāl tā attiecas uz Regulas Nr. 267/2012 IX pielikuma atcelšanu attiecībā uz prasītāju

46 Padome lūdz noraidīt kā nepieņemamu pirmo prasījumu daļu, ciktāl tā attiecas uz Regulas Nr. 267/2012 IX pielikuma atcelšanu attiecībā uz prasītāju. Regula Nr. 267/2012 esot pieņemta 2012. gada 23. martā. Tā esot publicēta un stājusies spēkā 2012. gada 24. martā. Izskatāmā prasījumu daļa, kas ir minēta 2014. gada 25. maijā Vispārējās tiesas kancelejā iesniegtajā prasības pieteikumā (skat. iepriekš 34. punktu), esot iesniegta ilgi pēc LESD 263. pantā paredzētā termiņa.

47 Prasītāja lūdz noraidīt šo iebildi par nepieņemamību. Tā uzskata, ka tā ir tiesīga prasīt gan strīdīgā lēmuma, gan Regulas Nr. 267/2012 IX pielikuma atcelšanu, ciktāl tās nosaukuma ieraksts ir saglabāts saskaņā ar strīdīgo lēmumu, neraugoties uz pasludināto 2012. gada 11. decembra spriedumu *Sina Bank* /Padome (T-15/11, EU:T:2012:661).

48 Šajā ziņā vispirms ir jākonstatē, ka šajā prasībā izvirzītie prasījumi par Regulas Nr. 267/2012 IX pielikuma atcelšanu, ciktāl tas attiecas uz prasītāju, būtībā ir identiski prasījumiem, kuros ir tieši lūgts atcelt strīdīgo lēmumu, proti, Padomes lēmumu, kā tas izriet no 2014. gada 15. martā publicētā paziņojuma par prasītājas nosaukuma saglabāšanu strīdīgajā sarakstā. Kā viens, tā otrs būtībā attiecas uz vienu un to pašu tiesību aktu, proti, aktu, ar kuru, kā tas ir norādīts 2014. gada 15. martā publicētajā paziņojumā, Padome pēc pārskatīšanas ir nolēmusi prasītājas nosaukumu saglabāt strīdīgajā sarakstā.

49 Vēl ir jānorāda, ka saskaņā ar LESD 275. panta otro daļu un 263. panta ceturto un sesto daļu prasītājai ir *locus standi* celt prasību par tāda lēmuma atcelšanu, ar kuru pēc pārskatīšanas ir nolemts tās nosaukumu saglabāt strīdīgajā sarakstā, kas ir pret prasītāju veikto ierobežojošo pasākumu turpināšanas pamatā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 11. decembris, *Sina Bank*/Padome, T-15/11, EU:T:2012:661, 34. un 38. punkts).

50 Visbeidzot ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru termiņš prasības celšanai par šādu tiesību aktu atcelšanu, kuros ir noteikti individuāli ierobežojošie pasākumi, saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu katrai no iekļautajām personām un vienībām sākas no paziņojuma, kas tām ir jāsaņem, datuma (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 23. aprīlis, *Gbagbo* u.c./Padome, no C-478/11 P līdz C-482/11 P, EU:C:2013:258, 59. punkts).

51 Ja tādas personas vai vienības adrese, kura ir minēta ierobežojošos pasākumus noteicošā tiesību aktā, Padomei ir zināma, tai ir pienākums minēto aktu paziņot individuāli uz šo adresi (šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 16. novembris, *Bank Melli Iran*/Padome, C-548/09 P, EU:C:2011:735, 47.–52. punkts). No judikatūras izriet – tā kā prasības celšanas termiņš sākas ierobežojošus pasākumus noteicošā tiesību akta paziņošanas datumā, šis termiņš attiecībā uz personu vai vienību, uz kuru šāds akts attiecas un kuras adrese Padomei ir zināma, nevar sākties, iekams attiecīgais akts nav tai pienācīgi paziņots minētajā adresē (šajā ziņā skat. spriedumus, 2013. gada 6. septembris, *Bank Melli Iran* /Padome, T-35/10 un T-7/11, EU:T:2013:397, 57. un 59. punkts, un 2014. gada 5. novembris, *Mayaleh* /Padome, T-307/12 un T-408/13, EU:T:2014:926, 66. punkts).

52 Šajā gadījumā no lietas materiāliem, īpaši no Regulas Nr. 267/2012 IX pielikuma izriet, ka Padomei bija zināma precīza prasītājas adrese. Līdz ar to tai bija pienākums strīdīgo lēmumu paziņot prasītājai individuāli. Padomei ir pienākums publicēt paziņojumu *Oficiālajā Vēstnesī*, un tā kā prasības celšanas termiņš sākas akta paziņošanas datumā, šis termiņš nevarēja sākties.

53 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, jākonstatē, ka, pirmkārt, šajā prasībā izvirzītajiem prasījumiem par Regulas Nr. 267/2012 IX pielikuma atcelšanu, ciktāl tas attiecas uz prasītāju, nav autonoma tvēruma salīdzinājumā ar prasījumiem par strīdīgā lēmuma atcelšanu, ar kuriem tie tiek sajaukti, un, otrkārt, iebilde par nepieņemamību, kas ir pamatota ar šīs prasības novēlotu celšanu, ciktāl tā attiecas uz strīdīgā lēmuma atcelšanu, nav nekādi pamatota un tāpēc ir jānoraida.

Par prasījumu trešās daļas pieņemamību

54 Padome lūdz kā nepieņemamu noraidīt prasījumu trešo daļu, kurā ir lūgts atcelt Lēmumu 2015/1008 un Īstenošanas regulu 2015/1001, ciktāl ar šiem aktiem prasītājas nosaukums tiek saglabāts strīdīgajā sarakstā. No 2015. gada 31. jūlija vēstules (skat. iepriekš 33. punktu) izriet, ka attiecīgie akti prasītājai tik tiešām ir paziņoti ar tās advokātu starpniecību. Turklāt vairākas norādes 2010. gada 6. decembra vēstulē (iepriekš 11. punkts) tās judikatūras izpratnē, kas izriet no 2014. gada 5. novembra sprieduma *Mayaleh*/Padome (T-307/12 un T-408/13, EU:T:2014:926, 74. punkts), ļaujot

pieņemt vienošanās esamību ar prasītāju par to, lai saziņa ar prasītāju notiktu ar tās advokātu starpniecību. Ar Lēmuma 2015/1008 un Īstenošanas regulas 2015/1001 paziņošanu prasītājas advokātiem 2015. gada 26. jūnijā (iepriekš 32. punkts) esot sācies termiņš prasības celšanai par šiem aktiem, un tas esot beidzies 2015. gada 5. septembrī. Tāpēc prasījumu trešā daļa, kura ir ietverta otrajā procesuālajā rakstā par prasījumu grozīšanu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 20. septembrī (iepriekš 40. punkts), esot iesniegta novēloti.

55 Prasītāja lūdz šo iebildi par nepieņemamību noraidīt kā nepamatotu.

56 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar labi iedibināto judikatūru uz lūgumiem par prasījumu grozīšanu attiecas nosacījums par LESD 263. panta sestajā daļā paredzētā prasības termiņa ievērošanu (šajā ziņā skat. spriedumus, 2013. gada 6. septembris, *Bank Melli Iran*/Padome, T-35/10 un T-7/11, EU:T:2013:397, 55. punkts, un 2013. gada 16. septembris, *Bank Kargoshaei* u.c./Padome, T-8/11, nav publicēts, EU:T:2013:470, 40. punkts).

57 Lai šis termiņš attiecībā uz prasītāju būtu sācies, Padomei, zinot prasītājas adresi, Lēmums 2015/1008 un Īstenošanas regula 2015/1001 bija jāpaziņo prasītājai individuāli (skat. iepriekš 51. punktu).

58 Šajā gadījumā Padome Lēmumu 2015/1008 un Īstenošanas regulu 2015/1001 paziņoja prasītājai ar tās advokātu starpniecību 2015. gada 26. jūnija vēstulē un elektroniskajā vēstulē (iepriekš 32. punkts).

59 Atbildot uz Vispārējās tiesas rakstveida lūgumu (iepriekš 42. punkts), Padome iesniedza pasta kvīti ar apliecinājumu, ka 2015. gada 26. jūnija vēstule prasītājas advokātiem ir piegādāta 2015. gada 1. jūlijā.

60 Tomēr jāatgādina, ka LESD 263. panta sestajā daļā ir teikts – "tiesību akts darīts zināms attiecīgai personai", nevis ka tas ir darīts zināms šīs personas pārstāvim. No tā izriet, ka, ja tiesību akts ir jādara zināms, lai sāktos termiņš prasības celšanai, tas principā ir jāadresē šī tiesību akta adresātam, nevis viņu pārstāvošajiem advokātiem. Saskaņā ar judikatūru paziņošana prasītāja pārstāvim ir uzskatāma par paziņošanu adresātam vienīgi tad, ja šāds paziņošanas veids ir skaidri paredzēts piemērojamajā tiesiskajā regulējumā vai lietas dalībnieki par to ir vienojušies (šajā ziņā skat. rīkojumu, 2009. gada 8. jūlijs, *Thoss*/Revīzijas palāta, T-545/08, nav publicēts, EU:T:2009:260, 41. un 42. punkts; spriedumus, 2013. gada 11. jūlijs, *BVGD*/Komisija, T-104/07 un T-339/08, nav publicēts, EU:T:2013:366, 146. punkts, un 2014. gada 5. novembris, *Mayaleh*/Padome, T-307/12 un T-408/13, EU:T:2014:926, 74. punkts).

61 Šajā gadījumā piemērojamajā tiesiskajā regulējumā, proti, Lēmuma 2010/413 24. panta 3. punktā un Regulas Nr. 267/2012 46. panta 3. punktā nav nekādu skaidru norāžu par iespēju pret personu vai vienību noteiktos ierobežojošos pasākumus paziņot to pārstāvim, bet gan skaidri noteikts, ka, ja attiecīgās personas vai vienības adrese ir zināma, lēmums tai piemērot ierobežojošus pasākumus ir jāpaziņo tai tieši. Tātad Lēmums 2015/1008 un Īstenošanas regula 2015/1001 bija jāpaziņo tieši prasītājai, kuras adrese Padomei bija zināma (iepriekš 52. punkts).

62 Turklāt, atbildot uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu (iepriekš 42. punkts), kā arī tiesas sēdē prasītāja apstrīdēja faktu, ka starp to un Padomi būtu notikusi vienošanās par to, ka visi lēmumi par ierobežojošu pasākumu piemērošanu tai tiek paziņoti tās advokātu adresē un līdz ar to ar viņu starpniecību. Lietas materiāli tik tiešām neļauj konstatēt, vai šāda vienošanās būtu notikusi starp prasītāju un Padomi. Protams, no lietas materiāliem izriet, ka pēc Padomes 2010. gada 28. oktobra vēstules (iepriekš 10. punkts), kas adresēta tieši prasītājai, uz to atbildēja prasītājas advokāti 2010. gada 6. un 20. decembra vēstulēs (iepriekš 11. punkts), kurās lapas apakšā bija norādīta viņu profesionālās darbības vietas adrese, un šajās vēstulēs Padome tika aicināta sniegt viņiem piekļuvi lietai un paziņot viņiem visus elementus, ar kuriem ir pamatots Padomes lēmums piemērot viņu klientei ierobežojošus pasākumus, un ka Padome, tieši atsaucoties uz šīm pēdējām vēstulēm, vēlāk 2011. gada 22. februāra vēstuli (iepriekš 13. punkts) adresēja tieši prasītājas advokātiem. Lai arī šī vēstuļu apmaiņa apliecina,

ka prasītāja ir vērsusies Padomē ar savu advokātu starpniecību, un lai arī šie advokāti ir lūguši piekļuvi lietai vai darīt tiem zināmus noteiktus dokumentus, no tā tomēr neizriet, ka prasītāja būtu devusi Padomei atļauju, atkāpjoties no piemērojamajā tiesiskajā regulējumā paredzētā (skat. iepriekš 61. punktu), sazināties ar prasītāju netiešā veidā ar tās advokātu starpniecību. Īpaši no 2011. gada 18. jūlija vēstules (iepriekš 14. punkts) un no 2011. gada 5. decembra vēstules (iepriekš 16. punkts) izriet, ka noteiktos gadījumos prasītāja un Padome ir turpinājušas sazināties tieši. Turklāt no 2015. gada 15. janvāra un 31. jūlija vēstulēm (iepriekš 30. un 33. punkts) izriet, ka prasītāja ir vēlējusies, lai attiecīgie Padomes lietā ietvertie dokumenti tai tiktu paziņoti tieši. Līdz ar to ir jākonstatē, ka prasītāja nebija ar Padomi noslēgusi līgumu par to, lai attiecīgie akti tai tiktu paziņoti tās advokātu adresē, tātad ar tās advokātu starpniecību.

63 No tā izriet, ka šādos lietas apstākļos attiecīgo aktu faktiskā paziņošana prasītājas advokātiem nebija tas pats, kas šo aktu darīšana zināma un tātad paziņošana pašai prasītājai.

64 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apstākļus, ir jākonstatē, ka šī prasība ir pilnībā pieņemama.

2) *Par lietas būtību*

65 Prasības pamatošanai prasītāja izvirza divus pamatus attiecīgi, pirmkārt, par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa pārkāpumu un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu un, otrkārt, par acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

Par pirmo pamatu – par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu

66 Prasītāja pārmet Padomei, ka tā, pieņemot strīdīgo lēmumu (iepriekš 34. punkts) un strīdīgos tiesību aktus (iepriekš 44. punkta trešais ievilkums) (turpmāk tekstā visi kopā – "apstrīdētie tiesību akti"), nav ievērojusi pienākumu norādīt pamatojumu, ir pārkāpusi tiesību uz aizstāvību ievērošanas principu un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, kā šos principus un tiesības ir interpretējušas Eiropas Savienības tiesas un Cilvēktiesību tiesa, jo Padome nav paziņojusi prasītājai ne precīzus iemeslus, ne pierādījumus un dokumentus, ar kuriem pēc pārskatīšanas būtu pamatota prasītājas nosaukuma saglabāšana strīdīgajā sarakstā. Prasītāja apgalvo, ka saskaņā ar judikatūru pamatojuma nenorādīšana ir būtisku formas prasību pārkāpums, kas nevar tikt labots ar vienkāršu faktu, ka ieinteresētā persona pret to pieņemtā lēmuma pamatojumu uzzina Savienības tiesā notiekošās tiesvedības gaitā. Vienīgie pamati, kas pirms šīs prasības celšanas tai esot tikuši paziņoti, ir iepriekš 5. punktā minētie pamati. Kā jau atzīts 2012. gada 11. decembra spriedumā *Sina Bank*/Padome (T-15/11, EU:T:2012:661), šāds pamatojums esot nepietiekams, jo tas ir pārāk lakonisks un vispārīgs. Turklāt tai neesot darīts zināms neviens pierādījums par apgalvotajām saiknēm ar "Daftar" un tās iespējamo ieguldījumu "valdības stratēģisko interešu" finansēšanā, kuras turklāt nemaz nav identificētas. Katrā ziņā paziņotais pamatojums esot kļūdains, jo, pirmkārt, neesot sniegts neviens pierādījums, ka prasītāju joprojām kontrolē *Foundation* vai ka to kontrolē "Daftar", vai ka tā ir saistīta ar pēdējo, un, otrkārt, ka tā finansējot teju vienīgi privātpersonas un privātas kapitālsabiedrības, bet tikai nedaudz valdību vai publiskas vienības. 2011. gada 5. decembra vēstulē (iepriekš 16. punkts) paustie papildu pamati nesniedzot strīdīgo tiesību aktu pietiekamu pamatojumu. Padome vienīgi norāda, ka prasītājas vairākuma akcionāre ir *Foundation*, neprecizējot, kādas ir "valdības stratēģiskās intereses", ko prasītāja esot finansējusi, ne arī konkrētas Lēmuma 2010/413 un Regulas Nr. 267/2012 normas, ar kurām būtu pamatota prasītājas nosaukuma saglabāšana strīdīgajā sarakstā. Neraugoties uz prasītājas lūgumiem šajā ziņā, Padome tai neesot sniegusi nekādas detalizētākas ziņas par pamatiem, kuru dēļ prasītājas nosaukums ir saglabāts strīdīgajā sarakstā. Vienīgie apstākļi, kurus Padome esot paziņojusi prasītājai vai uz kuriem Padome ir atsaukusies, neesot pierādījums Padomes apgalvojumiem apstrīdētajos tiesību aktos. Konkrēta un specifiska apstākļa trūkums apstrīdēto tiesību aktu pamatojumā nedodot prasītājai iespēju saprast tvērumu un tādējādi iespaidojot tās tiesību uz aizstāvību un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā izmantošanu.

67 Padome atspēko prasītājas argumentus un prasa noraidīt pirmo pamatu.

Par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

68 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pienākuma norādīt nelabvēlīga akta pamatojumu, kas ir saistīts ar tiesību uz aizstāvību ievērošanas principu, mērķis ir, pirmkārt, sniegt ieinteresētajai personai pietiekamu informāciju, lai varētu noteikt, vai tiesību akts ir pienācīgi pamatots vai arī saistībā ar to, iespējams, ir pieļauti pārkāpumi, kuri ļauj apstrīdēt lēmuma spēkā esamību Savienības tiesā, un, otrkārt, ļaut Savienības tiesai veikt savu pārbaudi par šī tiesību akta likumību (skat. spriedumu, 2012. gada 15. novembris, Padome/*Bamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).

69 LESD 296. pantā prasītajā pamatojumā ir skaidri un nepārprotami jāparāda apstrīdēto tiesību aktu izdevušās iestādes argumentācija tādējādi, lai ieinteresētā persona varētu uzzināt veikto pasākumu attaisnojošos iemeslus un kompetentā tiesa varētu veikt savu pārbaudi (skat. spriedumu, 2012. gada 15. novembris, Padome/*Bamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

70 Attiecībā uz Padomes aktu, ar ko nosaka ierobežojošus pasākumus, tā pamatojumā ir jānorāda īpašie un konkrētie iemesli, kuru dēļ Padome, īstenojot savu rīcības brīvību attiecībā uz novērtējumu, uzskata, ka attiecīgajai personai ir jāpiemēro šādi pasākumi (spriedums, 2012. gada 15. novembris, Padome/*Bamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 52. punkts).

71 Arī Lēmuma 2010/413 24. panta 3. punktā un Regulas Nr. 267/2012 46. panta 3. punktā Padomei ir noteikts pienākums norādīt individuālos un īpašos iemeslus ierobežojošiem pasākumiem, kuri ir noteikti saskaņā ar šī paša lēmuma 20. panta 1. punkta b) apakšpunktu un šīs pašas regulas 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu un 3. punktu, un darīt tos zināmus attiecīgajām personām un vienībām (skat. spriedumu, 2011. gada 16. novembris, *Bank Melli Iran*/Padome, C-548/09 P, EU:C:2011:735, 48. punkts). Saskaņā ar judikatūru Padomei principā ir jāizpilda savs pienākums norādīt pamatojumu ar individuālu paziņojumu, un ar publikāciju *Oficiālajā Vēstnesī* vien nepietiek (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 13. septembris, *Makhlouf*/Padome, T-383/11, EU:T:2013:431, 47. un 48. punkts; šajā ziņā un pēc analoģijas skat. arī spriedumu, 2011. gada 16. novembris, *Bank Melli Iran* /Padome, C-548/09 P, EU:C:2011:735, 52. punkts).

72 LESD 296. pantā, kā arī Lēmuma 2010/413 24. panta 3. punktā un Regulas Nr. 267/2012 46. panta 3. punktā prasītais pamatojums ir jāpielāgo tiesību normām, saskaņā ar kurām ir noteikti ierobežojošie pasākumi. Prasība norādīt pamatojumu ir izvērtējama, ievērojot lietas apstākļus, tostarp attiecīgā tiesību akta saturu, norādīto motīvu būtību un akta adresātu vai citu personu, uz kurām tas attiecas tieši un individuāli, iespējamo interesi saņemt paskaidrojumus. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu uzskaitīti visi atbilstošie faktu un tiesību apstākļi, jo jautājums par to, vai akta pamatojums ir pietiekams, ir jānovērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visu juridisko noteikumu kopumu, kas regulē attiecīgo jomu (skat. spriedumu, 2012. gada 15. novembris, Padome/*Bamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).

73 Konkrētāk, nelabvēlīgs akts ir pietiekami pamatots, ja tas ir pieņemts kontekstā, kas attiecīgajai personai ir zināms, un tai ļauj saprast pret to noteiktā pasākuma apjomu (skat. spriedumu, 2012. gada 15. novembris, Padome/*Bamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).

– Par strīdīgo lēmumu

74 No iepriekš 15. un 16. punktā minētajiem lietas materiāliem izriet, ka strīdīgais lēmums ir balstīs gan uz sākotnējo pamatojumu, kas ir izklāstīts iepriekš 5. punktā, gan uz papildu pamatojumu, kas prasītājai ir paziņots 2011. gada 5. decembra vēstulē un kas ir izklāstīts iepriekš 16. punktā.

75 Kopumā, saskaņā ar iepriekš 5. un 16. punktā pieminēto pamatojumu acīmredzami ir ticis domāts prasītājai piemērot, pirmkārt, tādas personas vai vienības "kontroles" kritēriju, kura ir apzināta kā tāda, kas piedalās, ir tieši saistīta vai sniedz atbalstu kodoldarbību izplatīšanā, kā noteikts Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta b) apakšpunktā un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta a) apakšpunktā, un, otrkārt, piemērot kritēriju par "atbalstu kodoldarbību izplatīšanā", kas ir noteikts tajās pašās tiesību normās (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 11. decembris, *Sina Bank*/Padome, T-15/11, EU:T:2012:661, 70. punkts).

76 Runājot par to, ka ar strīdīgo lēmumu prasītājai tiek piemērots "kontroles" kritērijs, tas ir balstīts uz sākotnējo pamatojumu un papildu pamatojumu, ar kuru, kā jau konstatēts 2014. gada 4. jūnija sprieduma *Sina Bank*/Padome (T-67/12, nav publicēts, EU:T:2014:348) 70. punktā, acīmredzami ir domāts papildināt sākotnējo pamatojumu par "kontroles" kritērija piemērošanu prasītājai.

77 Tā kā iepriekš 5. punktā minētais sākotnējais pamatojums jau ir atzīts par nepietiekamu *res judicata* spēku ieguvušā (iepriekš 20. punkts) 2012. gada 11. decembra sprieduma *Sina Bank*/Padome (T-15/11, EU:T:2012:661) 82. punktā, atliek vēl pārbaudīt, vai iepriekš 16. punktā minētais papildu pamatojums šajā gadījumā ir tāds, ar kuru pamatojums ir tiktāl papildināts, ka prasība par pamatojuma norādīšanu beidzot ir ievērota attiecībā strīdīgā lēmuma pieņemšanu. 2012. gada 11. decembra spriedumā *Sina Bank*/Padome, T-15/11, EU:T:2012:661, 72.–79. punkts) Vispārējai tiesai nav bijusi iespēja izteikties par šo pēdējo jautājumu, jo tā ir vienīgi konstatējusi, ka, ciktāl attiecīgi tiesā apstrīdētajos tiesību aktos Padome ir balstījusies uz šo papildu pamatojumu, kas prasītajai ir paziņots pēc minēto aktu pieņemšanas, Padome ir pārkāpusi tiesību uz aizstāvību ievērošanas principu un it īpaši prasītājas tiesības tikt iepriekš uzklausītai.

78 Šajā lietā papildu pamatojums sniedz iespēju identificēt personas vai vienības, kuras Padomes ieskatā īsteno "kontroli" pār prasītāju Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta b) apakšpunkta un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē un kuras sākotnējā pamatojumā ir identificētas nevis kā "vadītāja birojs", bet gan kā "*Foundation*" vai pats "vadītājs".

79 Turklāt papildu pamatojums sniedz iespēju saprast veidu, kādā Padomes ieskatā vadītājs un *Foundation* tieši vai netieši īsteno "kontroli" pār prasītāju Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta b) apakšpunkta un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē. No šī pamatojuma izriet, ka *Foundation* ir uzskatīta par tādu, kas prasītāju kontrolē tieši, jo tā joprojām esot prasītājas "galvenā akcionāre". Turklāt no šī pamatojuma izriet, ka vadītājs ir uzskatīts par tādu, kas prasītāju kontrolē netieši ar *Foundation* starpniecību, jo "*Foundation* [esot] publiska iestāde, kura atskaitās vadītājam".

80 Šīs lietas kontekstā Padomes izmantotais vārds "atskaitās" pietiekami skaidrā veidā norāda uz vadītāja un *Foundation* īstenoto "kontroli" Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta b) apakšpunkta un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē.

81 Tātad 2011. gada 5. decembra vēstulē prasītājai paziņotais papildu pamatojums bija pietiekams šīs lietas kontekstā, lai prasītāja varētu saprast, ka ar strīdīgo lēmumu tai ir ticis piemērots "kontroles" kritērijs un ka, runājot konkrētā, šis lēmums ir balstīts uz apstākli, ka prasītāju kontrolēja *Foundation* un ar tās starpniecību – arī vadītājs. Balstoties uz šo papildu pamatojumu, Vispārējā tiesa var arīdzan pārbaudīt strīdīgā lēmuma pamatotību, ciktāl ar to prasītājai ir piemērots "kontroles" kritērijs.

82 Līdz ar to, ņemot vērā šīs lietas apstākļus, ir jākonstatē, ka strīdīgais lēmums, ciktāl ar to prasītājai ir piemērots "kontroles" kritērijs, ir juridiski pietiekami pamatos, pateicoties Padomes sniegtajam papildu pamatojumam.

83 Turpretī strīdīgais lēmums nav pietiekami pamatots, ciktāl tajā prasītājai ir piemērots kritērijs par "atbalstu kodoldarbību izplatīšanā". Iepriekš 5. punktā minētais sākotnējais pamatojums, kā tas grozīts ar iepriekš 16. punktā minēto papildu pamatojumu, būtībā ir ierobežots ar konstatējumu, ka prasītāja esot sniegusi ieguldījumu "valdības stratēģisko interešu finansēšanā", jo tās "galvenais akcionārs joprojām [esot] *Foundation*, kas [esot] publiska iestāde, kura atskaitās vadītājam".

84 Pat atzīstot, ka kodoldarbību izplatīšana var tikt uzskatīta par tādu, kas ietilpst "valdības stratēģiskajās interesēs", strīdīgā lēmuma pamatojums nedod iespēju uzzināt specifiskus un konkrētus iemeslus, kuru dēļ Padome ir uzskatījusi, ka prasītāja ir sniegusi ieguldījumu kodoldarbību izplatīšanas finansēšanā.

85 Pat pieņemot, ka no pamatojuma, kurā ir minētas kapitāla saiknes starp *Foundation* un prasītāju, kā to rakstveida apsvērumos apgalvo Padome, iespējams secināt, ka prasītāja pārskaita *Foundation* ievērojamas dividendes un piedāvā tai finanšu pakalpojumus, tik un tā šāds pamatojums nesniedz nekādu paskaidrojumu par to, kā *Foundation* vai vadītājs šīs summas vai finanšu pakalpojumus izmanto, lai sniegtu ieguldījumu kodoldarbību izplatīšanā. Pirmkārt, no strīdīgā lēmuma pamatojuma neizriet, ka *Foundation* būtu tieši vai netieši iesaistīta kodoldarbību izplatīšanā, lai gan šāda iesaistīšanās šajā lietā nevar tikt prezumēta. Otrkārt, šajā pamatojumā nav nevienas norādes par to, ka prasītājas izmaksātās dividendes vai sniegtie finanšu pakalpojumi *Foundation* būtu vai varētu tikt izmantoti, lai tieši vai netieši sniegtu ieguldījumu kodoldarbību izplatīšanā. Šajā lietā šāds izmantojums nevar tikt prezumēts.

86 Līdz ar to ir jākonstatē, ka strīdīgais lēmums, ciktāl tajā prasītājai ir piemērots kritērijs par "atbalstu kodoldarbību izplatīšanā", nav juridiski pietiekami pamatots.

87 Tāpēc iebildums par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi ir jāapmierina, ciktāl šis iebildums attiecas uz strīdīgā lēmuma atcelšanu, tāpēc ka šajā lēmumā prasītājai ir piemērots kritērijs par "atbalstu kodoldarbību izplatīšanā" (iepriekš 86. punkts), bet šis iebildums ir jānoraida, ciktāl tas attiecas uz strīdīgā lēmuma atcelšanu, tāpēc ka tajā prasītājai ir piemērots "kontroles" kritērijs (iepriekš 82. punkts).

– Par strīdīgajiem tiesību aktiem

88 No lietas materiāliem, kas ir minēti iepriekš 24., 27., 28., 31. un 32. punktā, izriet, ka strīdīgie tiesību akti ir balstīti uz jaunu pamatojumu, kas ir izklāstīts iepriekš 24. punktā.

89 Šajā jaunajā pamatojumā Padome ir atgādinājusi pastāvošās saiknes starp prasītāju, *Foundation* un vadītāju, proti, ka "[prasītāja esot atradusies] [..] *Foundation* kontrolē, kas ir liela valsts nozīmes vienība, ko tieši kontrolē [..] vadītājs un kam ir 84 % [prasītājas] akciju daļu". Tā turklāt ir norādījusi, ka "[prasītāja] sniedz[ot] finanšu pakalpojumus [..] *Foundation* un tās meitas vienībām un uzņēmumiem", no kā Padome ir secinājusi, ka "[prasītāja] ar [..] *Foundation* starpniecību nodrošin[ot] finansiālu atbalstu Irānas valdībai".

90 Ar šādu pamatojumu acīmredzami ir domāts prasītājai piemērot, pirmkārt, tādas personas vai vienības "kontroles" kritēriju, kura piedalās, ir tieši saistīta vai sniedz atbalstu kodoldarbību izplatīšanā, kā noteikts Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta b) apakšpunktā un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta a) apakšpunktā, un, otrkārt, kritēriju par "atbalstu Irānas valdībai", kā noteikts Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta c) apakšpunktā un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta d) apakšpunktā. Šajā ziņā strīdīgie tiesību akti salīdzinājumā ar strīdīgo lēmumu ir balstīti uz jaunu kritēriju (skat. iepriekš 75. punktu).

91 Iepriekš 89. punktā izklāstītā pamatojuma pirmā daļa šīs lietas kontekstā bija pietiekama, lai prasītājai dotu iespēju saprast, ka strīdīgajos tiesību aktos tai ir piemērots "kontroles" kritērijs un ka tie, runājot konkrētāk, ir balstīti uz apstākli, ka prasītāju ar *Foundation* starpniecību kontrolēja vadītājs. Turklāt Vispārējā tiesa, balstoties uz šo pamatojumu, var arīdzan pārbaudīt strīdīgo tiesību aktu pamatotību, ciktāl ar tiem prasītājai ir piemērots "kontroles" kritērijs.

92 Runājot par iepriekš 89. punktā izklāstītā pamatojuma otro daļu, tā šīs lietas kontekstā bija pietiekama, lai prasītājai dotu iespēju saprast, ka strīdīgajos tiesību aktos tai ir piemērots arī kritērijs par "atbalstu Irānas valdībai" un ka tie, runājot konkrētāk, ir balstīti uz apstākli, ka prasītāja sniedza finanšu pakalpojumus *Foundation* un tās meitas vienībām un uzņēmumiem, kas, ņemot vērā *Foundation* parapublisko raksturu un pār to īstenoto vadītāja tiešo kontroli, atkal netieši sniedza finansiāla rakstura atbalstu Irānas valdībai. Turklāt Vispārējā tiesa, balstoties uz šo pamatojumu, var arīdzan pārbaudīt strīdīgo tiesību aktu pamatotību, ciktāl ar tiem prasītājai ir piemērots kritērijs par "atbalstu Irānas valdībai".

93 Līdz ar to, ņemot vērā lietas kontekstu, ir jākonstatē, ka strīdīgie tiesību akti ir juridiski pietiekami pamatoti, tāpēc ir jānoraida iebildums par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, ciktāl tas attiecas uz minēto aktu atcelšanu.

94 Iepriekš minēto apsvērumu gaismā ir jāapmierina iebildums par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, ciktāl tas attiecas uz strīdīgā lēmuma atcelšanu, tāpēc ka šajā lēmumā prasītājai ir piemērots kritērijs par "atbalstu kodoldarbību izplatīšanā" (iepriekš 86. punkts), bet pārējā daļā šis iebildums ir jānoraida (iepriekš 87. un 93. punkts).

Par tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu

95 Pamattiesības uz tiesību uz aizstāvību ievērošanu procedūrā pirms ierobežojošu pasākumu noteikšanas ir tieši ietvertas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunktā, un šai hartai ar LES 6. panta 1. punktu ir atzīts tāds pats juridiskais spēks kā Līgumiem (skat. spriedumu, 2013. gada 13. septembris, *Makhlouf*/Padome, T-383/11, EU:T:2013:431, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

96 Tiesību uz aizstāvību ievērošanas princips prasa, pirmkārt, lai pret attiecīgo personu vai vienību izvirzītie pierādījumi, ar kuriem pamatots tai nelabvēlīgs lēmums, tai tiktu paziņoti un, otrkārt, ieinteresētajai personai vai vienībai ir jābūt iespējai lietderīgi paust savu viedokli par šiem pierādījumiem (šajā ziņā skat. spriedumu, 2006. gada 12. decembris, *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran*/Padome, T-228/02, EU:T:2006:384, 93. punkts).

97 Saistībā ar lēmuma pieņemšanu par personas vārda vai vienības nosaukuma saglabāšanu to personu un vienību sarakstā, kam piemēro ierobežojošus pasākumus, Padomei ir jāievēro šādas personas vai vienības tiesības tikt iepriekš uzklausītai, ja Padome attiecībā pret to konstatē jaunus apstākļus, proti, apstākļus, kuri nav bijuši ietverti sākotnējā lēmumā par tās nosaukuma iekļaušanu šajā sarakstā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 21. decembris, Francija/*People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, EU:C:2011:853, 62. punkts, un 2013. gada 13. septembris, *Makhlouf*/Padome, T-383/11, EU:T:2013:431, 42. un 43. punkts).

– Par strīdīgo lēmumu

98 2011. gada 5. decembrī Padome nosūtīja prasītājai individuāli strīdīgā lēmuma papildu pamatojumu, kas minēts iepriekš 16. punktā.

99 Runājot par prasītājai piemēroto "kontroles" kritēriju, kas ir noteikts Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta b) apakšpunktā un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta a) apakšpunktā, no iepriekš minētā 82. punkta izriet, ka strīdīgā lēmuma pamatojums bija pietiekams.

100 Turklāt Padome norāda, ka tā prasītājai ir paziņojusi visus dokumentāros pierādījumus, uz kuriem šis pamatojums ir balstīts (iepriekš 13. punkts).

101 Pretēji to tiesību aktu gadījumam, kas tika atcelti ar 2012. gada 11. decembra spriedumu *Sina Bank* /Padome (T-15/11, EU:T:2012:661, 72.–79. punkts) (iepriekš 77. punkts), prasītāja strīdīgā lēmuma gadījumā tātad varēja lietderīgi apstrīdēt pamatojuma par "kontroles" kritērija piemērošanu pamatotību un tam pamatā esošos pierādījumus, turklāt vēl pirms šī lēmuma pieņemšanas, proti, 2012. gada 23. janvāra vēstulē (iepriekš 17. punkts) un 2014. gada 14. aprīļa vēstulē (iepriekš 22. punkts). Prasītāja turklāt varēja faktiski izmantot savas tiesības celt prasību attiecībā uz šī paša pamatojuma pamatotību, par ko liecina šī prasība.

102 Savukārt runājot par strīdīgajā lēmumā prasītājai piemēroto kritēriju par "atbalstu kodoldarbību izplatīšanā", no iepriekš minētā 86. punkta izriet, ka strīdīgā lēmuma pamatojums bija nepietiekams. Līdz ar to prasītājai nebija iespējas pirms pašreizējās prasības celšanas vai tās ietvaros lietderīgi vai efektīvi apstrīdēt šī kritērija piemērošanas tās situācijai pamatotību.

103 Līdz ar to ir jāuzskata, ka ar strīdīgo lēmumu, ciktāl tajā prasītājai ir piemērots kritērijs par "atbalstu kodoldarbību izplatīšanā", ir pārkāptas prasītājas tiesības uz aizstāvību, kā arī prasītājas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, bet šīs tiesības nav pārkāptas, ciktāl ar strīdīgo lēmumu prasītājai ir piemērots "kontroles" kritērijs.

104 Tāpēc iebildums par tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu ir jāapmierina, ciktāl šis iebildums attiecas uz strīdīgā lēmuma atcelšanu, tāpēc ka šajā lēmumā prasītājai ir piemērots kritērijs par "atbalstu kodoldarbību izplatīšanā", bet šis iebildums ir jānoraida pārējā daļā, proti, ciktāl tas attiecas uz strīdīgā lēmuma atcelšanu, tāpēc ka tajā prasītājai ir piemērots "kontroles" kritērijs.

– Par strīdīgajiem tiesību aktiem

105 2014. gada 1. septembrī Padome nosūtīja prasītājai individuāli strīdīgo tiesību aktu pamatojumu, kas minēts iepriekš 24. punktā.

106 No iepriekš minētā 93. punkta izriet, ka šāds pamatojums judikatūras prasību gaismā varēja tikt uzskatīts par pietiekamu, ciktāl tas attiecas gan uz prasītājai piemēroto "kontroles" kritēriju, kas ir noteikts Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta b) apakšpunktā un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta a) apakšpunktā, gan uz kritēriju par "atbalstu Irānas valdībai", kas ir noteikts Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta c) apakšpunktā un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta d) apakšpunktā.

107 Turklāt Padome norāda, ka tā prasītājai ir paziņojusi visus dokumentāros pierādījumus, uz kuriem šis pamatojums ir balstīts (iepriekš 25. punkts).

108 Prasītājai bija iespējams apstrīdēt šo pamatojumu un tā pamatā esošos pierādījumus pat pirms strīdīgo tiesību aktu pieņemšanas, īpaši 2014. gada 17. septembra vēstulē (iepriekš 26. punkts) un 2015. gada 15. janvāra vēstulē (iepriekš 30. punkts).

109 Turklāt prasītājai bija iespēja efektīvi izmantot savas tiesības uz tiesību aizsardzību tiesā, izvirzot it īpaši iebildi šajā tiesvedībā par to, ka tā "nav finansiāli atbalst[ījusi] valdību vairāk kā jebkura cita centrālā banka pasaulē" un ka "vēl jo mazāk tā snie[dza] apstrīdētajos aktos minēto atbalsta veidu, proti, atbalstu kodoldarbību izplatīšanā".

110 Tāpēc prasītājas tiesības uz aizstāvību, kā arī tās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, pieņemot strīdīgos tiesību aktus, ir pilnībā ievērotas.

111 Līdz ar to iebildums par tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa pārkāpumu un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu ir jānoraida, ciktāl tas attiecas uz strīdīgo tiesību aktu atcelšanu.

112 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka pirmais pamats ir jāapmierina tikai tiktāl, ciktāl tas attiecas uz strīdīgo lēmumu un ciktāl strīdīgajā lēmumā prasītājai ir piemērots kritērijs par "atbalstu kodoldarbību izplatīšanā". Pārējā daļā pirmais pamats ir jānoraida.

113 Tā kā "kontroles" kritērija piemērošanu prasītājai apstrīdētajos tiesību aktos, kā arī kritērija par "atbalstu Irānas valdībai" piemērošanu prasītājai strīdīgajos tiesību aktos nav iespaidojusi iepriekš 87., 94. un 104. punktā konstatētais prettiesiskums, tas nevar būt pamats minēto aktu atcelšanai. Attiecībā uz lēmuma, ar kuru noteikti ierobežojoši pasākumi, tiesiskuma pārbaudi Tiesa ir nospriedusi, ka, ņemot vērā to preventīvo raksturu, gadījumā, ja Savienības tiesa uzskata, ka vismaz viens no minētajiem apsvērumiem ir pietiekami precīzs un konkrēts, ka tas ir pamatots un pats tādējādi ir pietiekams pamats šā lēmuma pamatojumam, ar to, ka pārējie minētie apsvērumi tādi nav, nevar tikt pamatota minētā lēmuma atcelšana (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 130. punkts).

114 Līdz ar to ir jāveic otrā pamata pārbaude, cenšoties noskaidrot, vai tiktāl, ciktāl Padome ir piemērojusi "kontroles" kritēriju apstrīdētajos tiesību aktos, kā arī kritēriju par "atbalstu Irānas valdībai" strīdīgajos tiesību aktos, tā visos šajos aktos ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā.

Par otro pamatu par acīmredzamu kļūdu vērtējumā

115 Prasītāja pārmet Padomei, ka tā ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, pēc pārskatīšanas nolemjot apstrīdētajos tiesību aktos saglabāt prasītājas nosaukumu strīdīgajā sarakstā. Tā norāda, ka vienīgais tai paziņotais pamatojums ieraksta saglabāšanai ir kļūdains, jo tā nav saistīta ar "Daftar" interesēm un nepiedalās "valdības stratēģisko interešu" finansēšanā vai, precīzāk, kodoldarbību izplatīšanā. Padome neesot ņēmusi vērā faktu, ka tā esot izveidota un darbojoties kā parasta privātbanka. Tās valdes locekļi esot izvēlēti to kompetences un prasmju dēļ, bet nevienu no tiem nav nominējusi "Daftar" un nevienam neesot ar to saistību. Tās pakalpojumi un aizdevumi tiekot sniegti privātpersonām, indivīdiem un uzņēmumiem, nevis valsts iestādēm. Pat ja *Foundation* joprojām ir tās vairākuma akcionāre, tas nevar pamatot prasītājas nosaukuma saglabāšanu strīdīgajā sarakstā, jo gan *Foundation*, gan "Daftar" darbojoties autonomi no Irānas valdības vai izpildvaras vai nu institucionālu un organizatorisku iemeslu dēļ, vai arī atbilstoši konstitucionālajam varas dalījuma principam saskaņā ar Irānas konstitūcijas 57. pantu. Padome šajā gadījumā neesot piemērojusi to vienu kritēriju, kas saskaņā ar judikatūru atļautu noteikt naudas līdzekļu iesaldēšanas pasākumu pret personu vai vienību, proti, kritēriju par atbalsta sniegšanu Irānas valdībai, kurš turklāt varētu būt tikai netiešs, bet kuram katrā ziņā būtu jābūt tiešam. Tāpat kā Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes iestādēm arī Padomei būtu jāizdara secinājumi no 2014. gada 4. jūnija sprieduma *Sina Bank*/Padome (T-67/12, nav publicēts, EU:T:2014:348), kurā ir noteikts pienākums izbeigt pret to noteikto naudas līdzekļu iesaldēšanas pasākumu.

116 Padome apstrīd prasītājas argumentus un lūdz otro pamatu noraidīt kā nepamatotu.

117 Kā izriet no Tiesas judikatūras, ar tiesas pārbaudi par aktu, ar kuru ir noteikti ierobežojoši pasākumi pret personu vai vienību, tiek prasīts tostarp tas, lai Savienības tiesa pārliecinātos, ka attiecīgais akts ir pamatots ar pietiekami drošiem faktiem. Tas nozīmē, ka ir jāpārbauda pamatojuma izklāstā norādītie fakti, kas ir minētā akta pamatā, tādēļ pārbaudē tiesā nav jāizvērtē tikai norādīto iemeslu abstrakta ticamība, bet arī jautājums, vai ir pamatoti šie apsvērumi vai vismaz viens no tiem, kurš tiek uzskatīts par pašu par sevi pietiekamu šā paša akta pamatojumam (skat. spriedumu, 2013. gada 28. novembris, Padome/*Fulmen* un *Mahmoudian*, C-280/12 P, EU:C:2013:775, 64. punkts un tajā minētā judikatūra).

118 Šajā nolūkā Savienības tiesai ir jāveic šī pārbaude, vajadzības gadījumā pieprasot kompetentajai Savienības iestādei iesniegt atbilstošu – konfidenciālu vai nekonfidenciālu – informāciju vai pierādījumus, lai varētu veikt šādu pārbaudi (skat. spriedumu, 2013. gada 28. novembris, Padome/*Fulmen* un *Mahmoudian*, C-280/12 P, EU:C:2013:775, 65. punkts un tajā minētā judikatūra).

119 Tieši kompetentajai Savienības iestādei apstrīdēšanas gadījumā ir jāpierāda pret attiecīgo personu vai vienību vērstā pamatojuma pamatotība, nevis pēdējai minētajai ir jāiesniedz attaisnojoši pierādījumi par to, ka minētais pamatojums nav pamatots (skat. spriedumu, 2013. gada 28. novembris, Padome/*Fulmen* un *Mahmoudian*, C-280/12 P, EU:C:2013:775, 66. punkts un tajā minētā judikatūra).

120 Vispirms ir jānorāda, ka no iepriekš 117.–119. punktā minētās judikatūras izriet, ka Vispārējās tiesas veiktā pārbaude nav ierobežota ar pārbaudi par acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Līdz ar to nav jāturas pie fakta, ka Padomes pieļautā kļūda prasītājas ieskatā esot acīmredzama.

Par strīdīgo lēmumu

121 Kā norādīts iepriekš 75. un 78.–81. punktā, no strīdīgā lēmuma sākotnējā un papildu pamatojuma, kas ir izklāstīti iepriekš 5. un 16. punktā, izriet, ka minētais lēmums ir balstīts it īpaši uz prasītājai piemēroto "kontroles" kritēriju, kā tas noteikts Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta b) apakšpunktā un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta a) apakšpunktā, un tā pamatā, izsakoties precīzāk, ir apstāklis, ka prasītāju kontrolēja *Foundation* un ar tās starpniecību – vadītājs.

122 Prasītājas argumentus būtībā iespējams saprast tādējādi, ka ar tiem Padomei tiek pārmests, ka tā strīdīgajā lēmumā ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, ko veido uzskats, ka prasītāju kontrolēja persona vai vienība, kura ir apzināta kā tāda, kas piedalās, ir tieši saistīta vai sniedz atbalstu kodoldarbību izplatīšanā, kā noteikts Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta b) apakšpunktā un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta a) apakšpunktā.

123 Šajā ziņā "kontroles" kritērija piemērošana ir balstīta uz ievērojama riska pastāvēšanu, ka, ja tiek iesaldēti tādas personas vai vienības līdzekļi, kas ir apzināta kā tāda, kura piedalās kodoldarbību izplatīšanā, šāda rīcība uz tās īpašumā vai kontrolē esošām personām un vienībām rada spiedienu apiet pret to noteikto pasākumu sekas, mudinot tās vai nu nodot tai savus līdzekļus tieši vai netieši, vai arī veikt darījumus, ko tā pati nevar veikt līdzekļu iesaldēšanas dēļ (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 13. marts, *Melli Bank*/Padome, C-380/09 P, EU:C:2012:137, 58. punkts). Ņemot vērā šādu risku, tādu personu un vienību līdzekļu iesaldēšana, ko kontrolē persona vai vienība, kuras līdzekļi ir iesaldēti, ir nepieciešama un atbilstoša, lai nodrošinātu veikto pasākumu efektivitāti un garantētu, ka šie pasākumi netiek apieti (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 13. marts, *Melli Bank*/Padome, C-380/09 P, EU:C:2012:137, 58. punkts).

124 Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta b) apakšpunktā un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta a) apakšpunktā Padomei ir noteikts pienākums iesaldēt jebkuras tādas personas vai vienības līdzekļus, ko kontrolē persona vai vienība, kura ir apzināta kā tāda, kas piedalās, ir tieši saistīta vai sniedz atbalstu kodoldarbību izplatīšanā, un uz šāda pamata noteiktam pasākumam nav jābūt pamatotam ar faktu, ka kontrolētā persona vai vienība pati piedalās kodoldarbību izplatīšanā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 13. marts, *Melli Bank*/Padome, C-380/09 P, EU:C:2012:137, 39. un 40. punkts).

125 Ņemot vērā Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta a) apakšpunkta formulējumu, kas attiecas uz personām un vienībām, kuras atkarībā no valodu redakcijas ir "apzinātas" vai "identificētas" kā tādas, kas ir saistītas ar kodoldarbību izplatīšanu, un iepriekš 123. un 124. punktā minēto judikatūru par "kontroles" kritērija piemērošanu, Padome ir tiesīga noteikt ierobežojošus pasākumus tikai pret personām un vienībām, kuru nosaukumi ir iekļauti tādu personu un vienību sarakstā, kam ierobežojošus pasākumus piemēro tāpēc, ka tās ir tādu personu vai vienību kontrolētas, kuras ir "apzinātas" vai "identificētas" kā tādas, kas piedalās, ir tieši saistītas vai sniedz atbalstu kodoldarbību izplatīšanā.

126 Atbildot uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu (iepriekš 42. punkts), Padome norādīja, ka strīdīgā lēmuma pieņemšanas brīdī ne *Foundation* nosaukums, ne vadītāja vārds nebija iekļauti strīdīgajā sarakstā, kurā iekļauti tādu personu vārdi vai vienību nosaukumi, kas oficiāli "apzinātas" vai "identificētas" kā tādas, kuras piedalās, ir tieši saistītas vai sniedz atbalstu kodoldarbību izplatīšanā Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta b) apakšpunkta un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē un kurām šī iemesla dēļ būtu jāpiemēro tādi ierobežojoši pasākumi kā to līdzekļu iesaldēšana. Līdz ar to līdzekļu iesaldēšanas sankciju apiešanas risks, kas – kā atgādināts iepriekš 123. punktā – parasti pamato "kontroles" kritērija piemērošanu, šajā gadījumā neeksistē.

127 Tā kā vadītāja vārds un *Foundation* nosaukums strīdīgajā sarakstā nebija iekļauts strīdīgā lēmuma pieņemšanas brīdī, Padome nebija tiesīga pieņemt minēto lēmumu, ciktāl tajā prasītājai tiek piemērots "kontroles" kritērijs.

128 Jebkurš cits risinājums turklāt nostādītu prasītāju procesuāli sevišķi nelabvēlīgā situācijā no tās tiesību uz aizstāvību un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā viedokļa, jo, lai apstrīdētu pret to noteiktos ierobežojošos pasākumus, tā varētu tikt aicināta apstrīdēt vadītāja un *Foundation* atbildību par kodoldarbību izplatīšanu bez iespējas šajā ziņā paļauties uz vadītāja un *Foundation* atbalstu, pret kuriem neviens ierobežojošs pasākums nav noteikts.

129 Padome strīdīgajā lēmumā tātad ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, piemērojot prasītājai "kontroles" kritēriju.

130 Līdz ar to otrais pamats tiktāl ir jāapmierina un jākonstatē, ka strīdīgais lēmums nav pamatots, ciktāl tajā prasītājai ir piemērots "kontroles" kritērijs.

131 Tāpēc strīdīgais lēmums ir jāatceļ, jo tas daļēji ir nepietiekami pamatots (iepriekš 87. punkts), kā arī pretējs tiesību uz aizstāvību ievērošanas principam un tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā (iepriekš 104. punkts), un daļēji nepamatots (iepriekš 130. punkts).

Par strīdīgajiem tiesību aktiem

132 Kā norādīts iepriekš 90. un 91. punktā, no strīdīgo tiesību aktu pamatojuma, kas ir izklāstīts iepriekš 24. punktā, izriet, ka tas ir balstīts it īpaši uz prasītājai piemēroto "kontroles" kritēriju, kā tas noteikts Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta b) apakšpunktā un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta a) apakšpunktā, un tā pamatā, izsakoties precīzāk, šajā ziņā ir apstāklis, ka prasītāju kontrolēja *Foundation* un ar tās starpniecību – vadītājs.

133 Prasītājas argumentus būtībā iespējams saprast tādējādi, ka ar tiem Padomei tiek pārmests, ka tā strīdīgajā lēmumā ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, ko veido uzskats, ka prasītāju kontrolēja persona vai vienība, kura ir apzināta kā tāda, kas piedalās, ir tieši saistīta vai sniedz atbalstu kodoldarbību izplatīšanā, kā noteikts Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta b) apakšpunktā un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta a) apakšpunktā.

134 Iepriekš 123.–125. punktā izklāstīto iemeslu dēļ Padome ir tiesīga noteikt ierobežojošus pasākumus tikai pret personām un vienībām, ko kontrolē personas vai vienības, kuru nosaukumi ir iekļauti tādu personu un vienību sarakstā, kam piemēro ierobežojošus pasākumus tāpēc, ka tās ir personas vai vienības, kuras ir "apzinātas" vai "identificētas" kā tādas, kas piedalās, ir tieši saistītas vai sniedz atbalstu kodoldarbību izplatīšanā.

135 Atbildot uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu (iepriekš 42. punkts), Padome ir atzinusi, ka strīdīgo tiesību aktu pieņemšanas brīdī ne *Foundation* nosaukums, ne vadītāja vārds nebija iekļauti strīdīgajā sarakstā, kurā iekļauti tādu personu vārdi un vienību nosaukumi, kas oficiāli "apzinātas" vai "identificētas" kā tādas, kuras piedalās, ir tieši saistītas vai sniedz atbalstu kodoldarbību izplatīšanā Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta b) apakšpunkta un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē. Līdz ar to Padome nebija tiesīga pieņemt šos aktus, ciktāl tajos prasītājai ir piemērots "kontroles" kritērijs.

136 Padome strīdīgajos tiesību aktos tātad ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, piemērojot prasītājai "kontroles" kritēriju.

137 No tā izriet, ka strīdīgie tiesību akti nav pamatoti, ciktāl tajos prasītājai ir piemērots "kontroles" kritērijs.

138 Taču, tā kā strīdīgie tiesību akti ir pamatoti ar divu dažādu kritēriju piemērošanu, šī viena būtiskā kļūda nav pietiekama, lai attaisnotu minēto aktu atcelšanu atbilstoši iepriekš 113. punktā minētajai judikatūrai, saskaņā ar kuru kaut vai viena kritērija ievērošana tiesiskajā regulējumā, ar ko tiek noteikti ierobežojoši pasākumi, ir pietiekama, lai pamatotu šo pasākumu piemērošanu.

139 Kā norādīts iepriekš 90. punktā, no strīdīgo tiesību aktu pamatojuma, kas ir izklāstīts iepriekš 24. punktā, izriet, ka šie tiesību akti ir balstīti arī uz prasītājai piemēroto kritēriju par "atbalstu Irānas valdībai", kā tas noteikts Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta c) apakšpunktā un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta d) apakšpunktā, un, precīzāk, uz apstākli, prasītāja "sniedz[a] finanšu pakalpojumus [..] *Foundation* un tās meitas vienībām un uzņēmumiem".

140 Ciktāl Padome savos rakstveida apsvērumos atsaucas uz to, ka prasītāja *Foundation* labā izmaksā "dividendes un prēmijas", un norāda uz faktu, ka no prasītājas statūtiem un tās finanšu pārskatiem par fiskālo gadu, kas noslēgts 2010. gada 20. martā, kuri ietverti prasības pielikumā, izriet, ka *Foundation* kā prasītājas akcionāre saņem ievērojamas dividendes un prēmijas, šie argumenti nevar tikt ņemti vērā, jo tie nav sasaistīti ar konkrēto pamatojumu, kas strīdīgajos tiesību aktos ir norādīts, lai pamatotu kritērija par "atbalstu Irānas valdībai" piemērošanu prasītājai, proti, ka prasītāja "snie[gusi] finanšu pakalpojumus [..] *Foundation* un tās meitas vienībām un uzņēmumiem".

141 Sabiedrības dividenžu vai prēmiju izmaksāšana tās akcionāriem nevar tikt pielīdzināta sabiedrības finanšu pakalpojumu sniegšanai tās akcionāriem. Šādas argumentācijas aizsegā Padome tātad tiecas izvirzīt citus pierādījumus, nevis tos, uz kuru pamata ir pieņemti strīdīgie tiesību akti.

142 Apstrīdēto tiesību aktu tiesiskumu var novērtēt, pamatojoties tikai uz faktu un tiesību apstākļiem, uz kuru pamata šie tiesību akti ir pieņemti, un Vispārējā tiesa nevar piekrist Padomes aicinājumam galīgi aizstāt pamatojumu, uz kura šie akti ir balstīti (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 26. oktobris, *Oil Turbo Compressor*/Padome, T-63/12, EU:T:2012:579, 29. punkts).

143 Līdz ar to Padomes argumentus, kas ir balstīti uz dividenžu vai prēmiju izmaksāšanu *Foundation*, nevar ņemt vērā vērtējumā par strīdīgo tiesību aktu pamatotību, ciktāl šajos tiesību aktos prasītājai ir piemērots kritērijs par "atbalstu Irānas valdībai".

144 Katrā ziņā Padome atsaucas tikai uz dividendēm un prēmijām, ko prasītāja izmaksājusi *Foundation*, lai gan strīdīgo tiesību aktu pamatojumā ir minēti finanšu pakalpojumi, kurus prasītāja sniedz ne tikai pašai *Foundation*, bet vēl arī tās "meitas vienībām un uzņēmumiem".

145 Turklāt Padome savos rakstveida apsvērumos atsaucas uz faktu, ka no prasītājas statūtiem un tās finanšu pārskatiem par fiskālo gadu, kas noslēgts 2010. gada 20. martā, izriet, ka *Foundation* kā prasītājas akcionāre "piedalās virknē darījumu, kuros [tā] ir iesaistīta".

146 Savukārt prasītāja argumentē, ka "Padome nav iesniegusi nevienu formālu pierādījumu, kas apliecinātu, ka [tā] ir devusi priekšroku valsts iestādei vai valsts uzņēmumam", un norāda, ka "[tās] skaitļi un [tās] pārskati apstiprina, ka gandrīz visi [tās] aizdevumi, kredīti un citi pakalpojumi [..] tiek piedāvāti (un izmantoti) privātpersonām un privātām kapitālsabiedrībām, nevis valdībai un publiskām vienībām", un ka "[tās] pakalpojumi un [tās] aizdevumi [..] tiek piedāvāti (un izmantoti) klasiskam privātpersonu un uzņēmumu klientu lokam, nevis valdībai un valsts iestādēm un valsts uzņēmumiem", šajā ziņā norādot uz tās galveno klientu sarakstu laikposmā no 2010. gada marta līdz novembrim, kas ir pievienots prasības pielikumam.

147 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka kritērijs par "atbalstu Irānas valdībai", ar kuru tiek paplašināta ierobežojošo pasākumu piemērošanas joma tādējādi, lai pastiprinātu uz Irānas Islāma Republiku izdarīto spiedienu, attiecas tikai uz tādas personas vai vienības darbību, kas pat neatkarīgi no jebkādas pierādītas tiešas vai netiešas saiknes ar kodoldarbību izplatīšanu var tās kvantitatīvās vai kvalitatīvās nozīmes dēļ veicināt šo izplatīšanu, sniedzot Irānas valdībai atbalstu, kurš izpaužas kā saimnieciskie resursi vai materiālas, finansiālas vai loģistikas iespējas, kas ļauj turpināt kodoldarbību izplatīšanu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 16. jūlijs, *National Iranian Oil Company*/Padome, T-578/12, nav publicēts, EU:T:2014:678, 118.–120., 140. un 141. punkts). Kritērijs par "atbalstu Irānas valdībai" tātad neietver visa veida, lai cik niecīgu vai simbolisku, atbalstu, kas tiek sniegts Irānas valdībai, bet tas ietver tikai tādas atbalsta formas, kuras to kvantitatīvās vai kvalitatīvās nozīmes dēļ var dot iespēju šai valdībai turpināt kodoldarbību izplatīšanu. Interpretējot strīdīgo kritēriju – Savienības tiesas kontrolē – saistībā ar mērķi izdarīt spiedienu uz Irānas valdību, lai tā pārtrauktu kodoldarbību izplatīšanu, ar šo kritēriju tādējādi objektīvā veidā tiek definēta to personu un vienību kategorija, kurām var tikt piemēroti līdzekļu iesaldēšanas pasākumi (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 16. jūlijs, *National Iranian Oil Company*/Padome, T-578/12, nav publicēts, EU:T:2014:678, 119. punkts).

148 Šajā gadījumā Padome neapgalvo vis, ka prasītāja tieši sniedz finansiālu atbalstu Irānas valdībai, bet gan ka tā šādu atbalstu sniedz "ar *Foundation* starpniecību". Pat ja strīdīgo tiesību aktu pamatojumā *Foundation* ir kvalificēta kā "liela valsts nozīmes vienība, ko tieši kontrolē vadītājs", tā nav skaidri un vienkārši pielīdzināta Irānas valdībai.

149 Tāda kritērija par "atbalstu Irānas valdībai" netieša piemērošana, ņemot vērā minētā kritērija mērķi, kā tas ir atgādināts iepriekš 147. punktā, ir pamatota tikai tad, ja ir pierādīts, ka persona vai vienība, kura darbojas kā starpnieks, vai nu pati sniedz atbalstu Irānas valdībai Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta c) apakšpunkta un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta d) apakšpunkta izpratnē, vai arī minētā valdība to izmanto kā instrumentu kodoldarbību izplatīšanas turpināšanai.

150 Šajā gadījumā nav pierādīts, ka *Foundation* būtu sniegusi atbalstu Irānas valdībai Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta c) apakšpunkta un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta d) apakšpunkta izpratnē.

151 Vienkāršs Padomes apgalvots apstāklis, ka *Foundation* "ir liela valsts nozīmes vienība, ko tieši kontrolē vadītājs" nav pietiekams, lai pierādītu, ka tā sniegusi Irānas valdībai atbalstu, kas tā kvantitatīvās vai kvalitatīvās nozīmes dēļ var dot tai iespēju turpināt kodoldarbību izplatīšanu, kā tas ir prasīts iepriekš 147. punktā minētajā judikatūrā, vai ka tā ir Irānas valdības kodoldarbību izplatīšanas politikas īstenošanas instruments.

152 Turklāt Padome nebija iekļāvusi *Foundation* nosaukumu strīdīgajā sarakstā ar tādām personām un vienībām, kuras ir apzinātas vai identificētas kā tādas, kas sniedz atbalstu Irānas valdībai Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta c) apakšpunkta un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta d) apakšpunkta izpratnē, vai ar tādām personām un vienībām, kas piedalās, ir tieši saistītas vai sniedz atbalstu kodoldarbību izplatīšanā Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta b) apakšpunkta un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē.

153 Visbeidzot šajā tiesvedībā Padome nav iesniegusi nevienu pierādījumu, kas apliecinātu, ka *Foundation* būtu sniegusi atbalstu Irānas valdībai vai ka tā būtu piedalījusies, būtu tieši saistīta vai sniegusi atbalstu kodoldarbību izplatīšanā.

154 Tātad nosacījumi, kas pamatotu kritērija par "atbalstu Irānas valdībai" netiešu piemērošanu prasītājai (iepriekš 149. punkts), šajā gadījumā nav izpildīti.

155 Tāpēc ir jākonstatē, ka Padome ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā strīdīgajos tiesību aktos, piemērojot prasītājai kritēriju par "atbalstu Irānas valdībai".

156 Līdz ar to, turklāt bez vajadzības noskaidrot, vai prasītāja ir sniegusi *Foundation* finanšu pakalpojumus, otrais pamats ir jāapmierina un jākonstatē, ka strīdīgie tiesību akti nav pamatoti, ciktāl tajos prasītājai ir piemērots kritērijs par "atbalstu Irānas valdībai".

157 Tāpēc strīdīgie tiesību akti ir jāatceļ kā nepamatoti.

158 Ņemot vērā iepriekš 131. un 157. punktā izdarītos secinājumus, šī prasība ir jāapmierina kopumā un jāatceļ visi apstrīdētie tiesību akti.

Par apstrīdēto tiesību aktu atcelšanas sekām laikā

159 Kā Padome ir norādījusi atbildē uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu (iepriekš 42. punkts), prasītājas nosaukuma iekļaušanas strīdīgajā sarakstā sekas ir apturētas saskaņā ar Lēmuma 2010/413, kā tas grozīts ar Padomes 2015. gada 18. oktobra Lēmumu (KĀDP) 2015/1863 (OV 2015, L 274, 174. lpp.), 26. panta 5. punktu, un šis lēmums ir piemērojams no 2016. gada 16. janvāra, kā tas ir noteikts Padomes 2016. gada 16. janvāra Lēmuma (KĀDP) 2016/37 par datumu, no kura piemēro Lēmumu 2015/1863 (OV 2016, L 11 I, 1. lpp.), 1. pantā. Tomēr, kamēr prasītājas nosaukums paliek iekļauts strīdīgajā sarakstā, ar Lēmuma 2015/1008 un Īstenošanas regulas 2015/1001 iedarbību tā ir pakļauta riskam, ka pret to noteiktie ierobežojošie pasākumi var tikt atjaunoti gadījumā, ja Irānas Islāma Republika nepildītu saistības, ko tā apņēmusies attiecībā pret Vācijas Federatīvo Republiku, Francijas Republiku, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti, Ķīnas Tautas Republiku, Amerikas Savienotajām Valstīm un Krievijas Federāciju ar Savienības Augstā pārstāvja ārlietās un drošības politikas jautājumos atbalstu kopīga rīcības plāna ietvaros, kurā ir definēta pieeja virzībai uz visaptverošu ilgtermiņa kodoldarbību izplatīšanas risinājuma panākšanu.

160 Runājot par Īstenošanas regulu 2015/1001, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 60. panta otro daļu, atkāpjoties no LESD 280. panta, Vispārējās tiesas nolēmumi, ar kuriem pasludina regulas par spēkā neesošām, stājas spēkā tikai pēc tam, kad ir beidzies šo statūtu 56. panta pirmajā daļā minētais apelācijas termiņš, vai, ja šajā termiņā iesniegta apelācija, pēc tam, kad minētā apelācija ir noraidīta.

161 Šajā gadījumā Īstenošanas regulai 2015/1001 ir regulas raksturs Eiropas Savienības Tiesas statūtu 60. panta otrās daļas izpratnē, jo tās 2. pantā ir noteikts, ka šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs, kas atbilst LESD 288. pantā noteiktajai regulas iedarbībai (šajā ziņā

skat. spriedumu, 2016. gada 21. aprīlis, Padome/*Bank Saderat Iran*, C-200/13 P, EU:C:2016:284, 121. punkts). Tātad Eiropas Savienības Tiesas statūtu 60. panta otrā daļa ir piemērojama Īstenošanas regulai 2015/1001.

162 Padomes rīcībā tātad saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 60. panta otro daļu ir divu mēnešu ilgs termiņš, kuram, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, ir jāpieskaita desmit dienas, sākot no šī sprieduma paziņošanas, lai novērstu konstatētos pārkāpumus jautājumā par Īstenošanas regulu 2015/1001, vajadzības gadījumā nosakot jaunus ierobežojošus pasākumus pret prasītāju.

163 Runājot par Lēmumu 2015/1008, ir jāatgādina, ka atbilstoši LESD 264. panta otrajai daļai Vispārējā tiesa, ja tā to uzskata par vajadzīgu, var noteikt, kuras no atceltās regulas sekām jāuzskata par galīgām. Šajā gadījumā atšķirības starp datumu, kurā stājas spēkā nolēmums par Īstenošanas regulas 2015/1001 atcelšanu, un datumu, kurā beidzas Lēmuma 2015/1008 iedarbība, var būtiski ietekmēt tiesisko noteiktību, jo Lēmumā 2015/1008 un Īstenošanas regulā 2015/1001 ir paredzēta identisku ierobežojošu pasākumu piemērošana prasītājai. Tāpēc Lēmuma 2015/1008 sekas, ciktāl ar šo lēmumu prasītājas nosaukums tiek saglabāts Lēmuma 2010/413, kā tas grozīts ar Lēmumu 2010/644, II pielikuma sarakstā, ir jāpatur spēkā līdz šī sprieduma stāšanās spēkā datumam, jo ar šo spriedumu Īstenošanas regula 2015/1001 tiek atcelta, ciktāl ar to prasītājas nosaukums tiek saglabāts Regulas Nr. 267/2012 IX pielikuma sarakstā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 6. septembris, *Persia International Bank*/Padome, T-493/10, EU:T:2013:398, 129. punkts (nav publicēts) un tajā minētā judikatūra).

164 Tā kā pārējie apstrīdētie tiesību akti vairs nerada sekas, uz tiem neattiecas LESD 264. panta otrās daļas piemērošana.

Par tiesāšanās izdevumiem

165 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piesprież atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā Padomei spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiesprież atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītājas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

1) **atcelt Eiropas Savienības Padomes lēmumu, kas izriet no 2014. gada 15. marta Paziņojuma personām un vienībām, kurām piemēro ierobežojošus pasākumus, kuri ir paredzēti Padomes Lēmumā 2010/413/KĀDP un Padomes Regulā (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu, saglabāt *Sina Bank* nosaukumu Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmuma 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP, kā tas ir grozīts ar Padomes 2010. gada 25. oktobra Lēmumu 2010/644/KĀDP, II pielikumā ietvertajā saraktā un Padomes 2012. gada 23. marta Regulas (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu un Regulas (ES) Nr. 961/2010 atcelšanu IX pielikumā ietvertajā sarakstā;**

2) **atcelt Padomes 2014. gada 7. novembra Lēmumu 2014/776/KĀDP, ar kuru groza Lēmumu 2010/413, Padomes 2014. gada 7. novembra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1202/2014, ar ko īsteno Regulu Nr. 267/2012, Padomes 2015. gada 25. jūnija Lēmumu (KĀDP) 2015/1008, ar kuru groza Lēmumu 2010/413, un Padomes 2015. gada 25. jūnija Īstenošanas**

regulu (ES) 2015/1001, ar ko īsteno Regulu Nr. 267/2012, ciktāl ar šiem tiesību aktiem *Sina Bank* nosaukums ir saglabāts Lēmuma 2010/413, kā tas grozīts ar Lēmumu 2010/644, II pielikumā ietvertajā sarakstā un Regulas Nr. 267/2012 IX pielikumā ietvertajā sarakstā;

3) **atstāt spēkā Lēmuma 2015/1008 sekas attiecībā uz *Sina Bank* no datuma, kad tas stājas spēkā, līdz datumam, kad beidzas Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. panta pirmajā daļā minētais apelācijas termiņš par šo spriedumu, vai, ja šajā termiņā iesniegta apelācija par šo spriedumu, līdz datumam, kad minētā apelācija ir noraidīta;**

4) **Eiropas Savienības Padome atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2016. gada 18. oktobrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture 2

1) Pret Irānas Islāma Republiku noteiktie ierobežojošie pasākumi 2

2) Ierobežojoši pasākumi pret prasītāju 2

Fakti pēc šīs prasības celšanas 4

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi 5

Juridiskais pamatojums 6

1) Par pieņemamību 6

Par pirmās prasījumu daļas pieņemamību, ciktāl tā attiecas uz Regulas Nr. 267/2012 IX pielikuma atcelšanu attiecībā uz prasītāju 6

Par prasījumu trešās daļas pieņemamību 7

2) Par lietas būtību 9

Par pirmo pamatu – par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu 9

Par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi 10

– Par strīdīgo lēmumu 10

– Par strīdīgajiem tiesību aktiem 12

Par tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu 13

– Par strīdīgo lēmumu 13

– Par strīdīgajiem tiesību aktiem 14

Par otro pamatu par acīmredzamu kļūdu vērtējumā 15

Par strīdīgo lēmumu 16

Par strīdīgajiem tiesību aktiem 17

Par apstrīdēto tiesību aktu atcelšanas sekām laikā 20

Par tiesāšanās izdevumiem 21